

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἑν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἑν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰανουαρίου 1899

Ἑτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 5

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 29)

Ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιβιτῶν τῆς Εὐ-
στραθείας, πρέπει νὰ γνωρίσωμεν τὸ
ὠχρὸν καὶ καχεκτικὸν ἐκείνο κοράσιον,
τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν παράστασιν, ἐκά-
θητο ζωωμένον πλησίον τῆς κυρίας
Μασσαί. Ὀνομάζετο Λίνα Βέμπερ, καὶ
ἦτο δώδεκα ἕως δεκατριῶν ἐτῶν. Τὸ
μελαγχολικὸν τῆς ὕψος, τὰ πένθος καὶ
πτωχικὰ φορέματά της, τὰ μαυρὰ τῆς
μάτια τὰ πολὺ μυωπικὰ, ἐνέπνεον
τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν.
Συνώδευε τὸν πατέρα της, ἄνδρα
περίπου πεντηκοντούτη, περίφρον-
τιν, μὲ πρόσωπον ρυτιδωμένον βα-
θείως, μὲ ὀρθαλμοὺς κοίλους, μὲ
βλέμμα ἄτονον καὶ ἀφηρημένον.
Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφαί-
νετο ἐνθουσιάζων, ὅτι εἶχε θυγα-
τέρα, καὶ τὸν περιλυτὸν καὶ συνε-
σταλμένον κοράσιον ἐπὶ μακρὰς ὥ-
ρας θὰ ἔμενε μόνον, ἂν δὲν ἦτο ἡ
κυρία Μασσαί, ἡ ὁποία κατῴρθησε
σιγά-σιγά νὰ το ἐξημερώσῃ, νὰ το
ἐλκύσῃ, νὰ κινήσῃ τὴν ἐμπιστο-
σύνην του. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῆς, οὐ-
δένα ἄλλον ξένον ἐπλησίαζεν ἡ Λί-
να, οὐδ' αὐτὴν τὴν Κοραλίαν, τῆς
ὁποίας ὅλαι αἱ πρὸς φιλίωσιν ἀπό-
πειραι ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῆς μι-
κρᾶς ἀποτόμως καὶ ἀγρίως.

Ὁ πατὴρ τῆς Λίνας, ὁ κ. Βέμ-
περ, ἦτο ἐπιστήμων — μέγας
ἐπιστήμων, ὅπως ἐνόμιζεν ἡ
κόρη του. Εἶχε κάμῃ πολλὰς, πολ-
λὰς ἀνακαλύψεις εἰς τὸ σπῆτι ὠ-
μιλοῦσαν πάντοτε δι' αὐτάς, καὶ ἡ
Λίνα ἐνεθουμείτο ἐν μεγάλῳ δω-
μάτιον, γεμάτον ἀπὸ βιβλία, ἀπὸ
γωνυτήρια, ἀπὸ τεμάχια μηχαν-
ῶν... Ἡ μητέρα της ἔμενε πάν-
τοτε εἰς τὸ κρεβάτι, ἄρρωστη αἰω-
νίως... Πρὸ τεσσάρων μηνῶν
ἀπέθανε. Καὶ τότε ὁ «πατέρας»
μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑπογέρῃ
τοὺς Παρισίους, ἀπεφάσισε νὰ με-

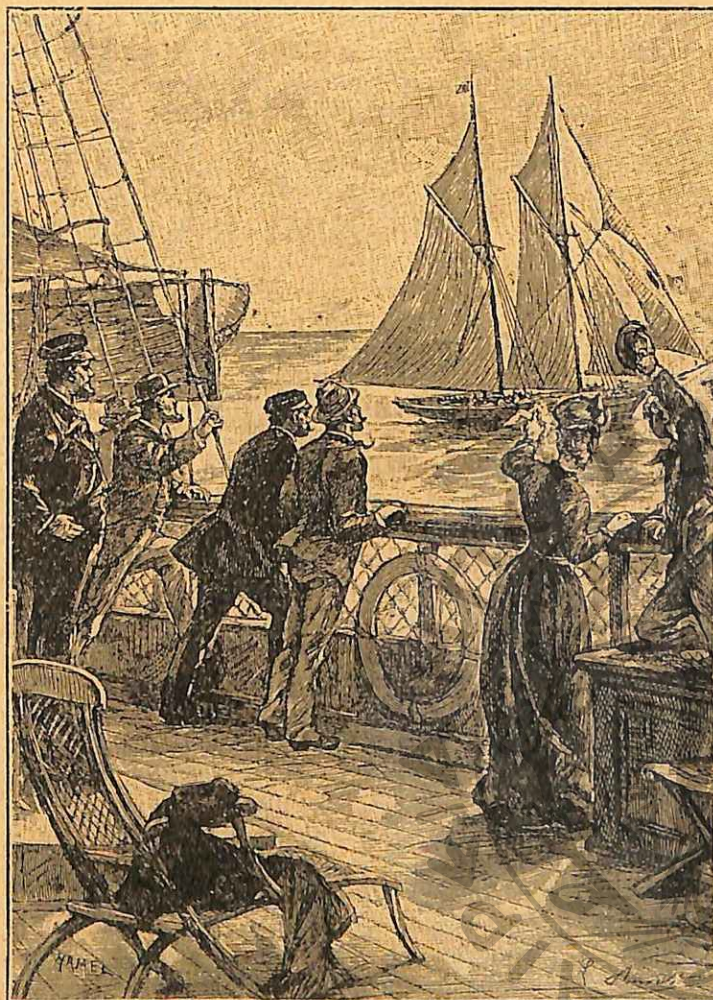
ταναστεύσῃ εἰς τὸ Τράνσβαλ καὶ δοκιμάσῃ
ἐκεῖ τὴν τύχην του. Εἶχεν εἰς τὸν νοῦν
τοῦ νέαν ἀνακάλυψιν, καὶ ἠλπίζεν ὅτι μὲ
αὐτὴν, ὀριστικῶς πλέον, θὰ κατῴρθηεν
νὰ ποκτῆσιν περιουσίαν...

Καὶ ἦτο μεγάλη ἀνάγκη! ἐσκέπτετο
κατ' ἰδίαν ἡ κ. Μασσαί, παρατηροῦσα
τὰ ἐλβετὰ καὶ τετριμμένα ἐνδύματά τοῦ
πατρὸς καὶ τῆς κόρης. Καὶ ἐκ τούτου
ἠσθάνετο τὸν οἶκτον τῆς αὐξανόμενον,
καὶ ἐδιπλασίαζε τὰς πρὸς τὴν Λίναν
μητρικὰς τῆς περιποιήσεις. Ἐπὶ τέλους
τὸ παρετήρησε καὶ ὁ κ. Βέμπερ, μὲ
ὅλην του τὴν ἀφηρημάδα, καὶ μὲν ἡ-

μέραν τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς ἐξέφραξε
τὴν ζωηράν του εὐγνωμοσύνην δι' ὁλί-
γων συγκινητικῶν λέξεων. Τότε ἡ κυρία
Μασσαί ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ συνομιλήσῃ
μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ ἰδῇ, ὅτι ὁ πτωχὸς
καὶ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐφευρέτης ἦτο ἄν-
θρωπος μεγάλης μορφώσεως καὶ εὐγε-
νεστάτων αἰσθημάτων. Πικραμένη εἰς ὑπὸ
τῆς συζύγου, ὁ κ. Μασσαί συνήψε μετὰ
τοῦ κ. Βέμπερ γνωριμίαν, καὶ συχνὰ ἐ-
βλεπέ τις περιπατοῦντας ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ
καταστρώματος καὶ συνομιλοῦντας τοὺς
δύο τούτους ἄνδρας, τοὺς τόσο ἀνομοίους
κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλὰ κατεχομένους
ὑπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς
ιδέας κατὰ βάθος: νὰ
ποκτῆσουν περι-
ουσίαν.

Ἐκτὸς τοῦ πλοιάρχου
Φρανκέρ, τοῦ ὁποίου εἶχε
νικήσῃ τὴν συμπάθειαν,
καὶ ἐκτὸς τοῦ ἄγαθου τοῦ
του ἱατροῦ Λωμόνδου, ὁ
Γεράρδος Μασσαί εἶχεν
ἀποκτήσῃ καὶ τρίτον φί-
λον ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἦ-
το ὁ ναύτης Λεγκέν, ἑ-
νας ἄνθρωπος μὲ πρόσω-
πον χαλκόχρουν, μὲ μαλ-
λὰ σγουρά ὡς αἰθίοπος,
μὲ χρυσοὺς κρίκους εἰς
τὰ αὐτιά, ὁ ὁποῖος εἶχεν
ἐπισκεφθῇ ὅλας τὰς χῶ-
ρας τῆς γῆς καὶ ναυα-
γήσῃ εἰς ὅλα τὰ γεωγρα-
φικὰ πλάτη, — ἐν μιᾷ λέ-
ξει ὁ διασκεδαστικώτε-
ρος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!

«Σὲ μισὴν ὥρα αὐτὸς
εἰμπορεῖ νὰ σε μάθῃ
περισσότερα ἀπὸ μιὰ Γε-
ωγραφία σὲ ὁλόκληρο
χρόνον!» ἀνέκραζεν ὁ Γε-
ράρδος ἐνθουσιάζων.
Καὶ ἤκουε μὲ θρησκευ-
τικὴν εὐλάβειαν τὰς ἀπι-
θάνους διηγήσεις τοῦ ναύ-
του, ὁ ὁποῖος — πρέπει
νὰ το ὁμολογῶμεν, —
δὲν περιορίζετο πάντοτε

«Καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κινῶν τὰ μανδύλιά των, νεύουν μὲ τὰς
χεῖρας, ἀνταλλάσσουν εὐχάς.» (Σελ. 39 στήλ. α')

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Βλέπετε αυτόν τον κωμικόν ζωγράφον ;
Προσπαθεί νὰ μιμηθῇ τὸν μέγαν Ραφαῆλον.
Ποῦ εἶνε ὁ Ραφαῆλος ;

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 33.)

Ἡ φρουρά ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἑνα ὑποπλοίαρχον, ἑνα ἄρχικελευστήν, καμμιά τριανταρία ναύτας, καὶ ἀπὸ ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα Πεζοναυτῶν. Οἱ ἄνδρες οὗτοι, καλῶς ὠπλισμένοι ὅλοι καὶ περὶ τὸν εἶδος τὴν πλέον αὐστηρὰν πειθαρχίαν, εἶχον διαταγήν, εἰς τὴν παραμικρὰν ἀπόπειραν στάσεως, νὰ πυροβολῶσι κατὰ τῶν αἰχμαλώτων. Ἐκτὸς τούτου αἱ κανονιοφόροι περιεπόλουν διαρκῶς πέριξ τῶν κατέργων, καὶ μέσα εἰς τὰς λέμβους ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι μετέφερον τὰ τρόφιμα, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ὑπῆρχον στρατιῶται.

Ὅταν ἡ λεπτομερὴς ἐπίσκεψις τοῦ Ἀργοναύτου ὑπὸ τῶν δύο φίλων, τοῦ Ρογήρου καὶ τοῦ Βιλλαμπούας, ἐτελείωσεν, εἶχε νυκτώσῃ πλέον, καὶ οἱ αἰχμαλῶται ὅλοι κατήλθον εἰς τὸ ὑπόστρωμα καὶ ἀνέλαβον τὰς θέσεις τῶν. Μετ' ὀλίγον ἤρχησε καὶ ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐσθύνοντο τὰ φῶτα, καὶ ὁ Ἰσπανὸς δεσμοφύλαξ ἐκλείσεν τὴν καταπακτὴν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ Βιλλαμπούας, ὁ ὁποῖος εἶχε κατέλθῃ τελευταῖος.

Μάλιστα ὁ Ρογήρος ἐπροχώρησεν ἑνα βῆμα, καὶ ἐσκόνταψεν ἐπάνω εἰς ἑνα πρᾶγμα ὀγκώδες. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐξέβαλλεν ἑνα φοβερὸν γρυλλισμὸν, καταλήξαντα εἰς βλαστημὴν ἀκόμη φοβερωτέραν, τὴν ὁποίαν ἐπανέλαβον καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κοιμωμένους, καθὼς ἐξύπνησαν ἀπὸ τὸν θόρυβον. Ἄ, εἶχον δίκαιον οἱ δυστυχεῖς ! Μόνον εἰς τὸν ὕπνον ἐλησμονοῦσαν ὀλίγον τὰ δεινὰ τῶν, καὶ ἦτο πραγματικῶς πολὺ σκληρὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τοῖς διέκοπτε τὴν σπανίαν αὐτὴν εὐτυχίαν. . .

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἀγαπητοί μου σύντροφοι, εἶπεν ὁ Ρογήρος. Λυπούμαι πολὺ πού σας ἐτάραξα. Ἀλλὰ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ εὕρω μιὰ μικρὰ θεοσούλα διὰ νὰ κοιμηθῶ.

— Ναί, τώρα ποῦ γέμισε σὰν σαρδέλοβάρλο, κόπιασε τοῦ λόγου σου νὰ βρῇς θέσι ! ἀπήντησε κάποιος.

— Ἄν προτιμᾷς νὰ ἔγῃς τὸ κεφάλι σου ψηλά, εἶπεν ἕνας ἄλλος, σὲ συμβουλεύω νὰ ξαπλωθῇς 'στὴ σκάλα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατέβηκες εἰς τὴν κρεβατοκάμαρά μας. Εἶνε ἡ καλλίτερη θέσι !

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε μελαγχολικῶς ὁ σκαπανεύς, ἡ συμβουλὴ τοῦ ὑποχωρετικῶ αὐτοῦ συντρόφου μοῦ ἀρέσει. Μιὰ ποῦ ἤλθαις τόσῳ ἀργά, πᾶμε νὰ βολευθούμε ὅπως μπορούμε 'στὴ σκάλα. Καὶ ποῦ θὰ εὕρουμε χειρότερα ;

Καὶ τὸ παιδί ἠναγκάσθη νὰ περάσῃ τὴν νύκτα μετὰ τὸν σύντροφόν του, εἰς τὴν κουραστικὴν ἐκείνην θέσιν, χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ νὰ κλείσῃ μάτι οὔτε στιγμὴν.

Τὸ πρωῒ, ὅταν ἐφῆξεν, ὁ Ρογήρος ἐνόησε πλέον καλὰ, διὰ ποῖον λόγον ἦτο ἀδύνατον γῆρας τὸ βράδυ νὰ εὕρῃ θέσιν νὰ κοιμηθῇ. Τὸ ὑπόστρωμα, τὸ ὁποῖον λογικῶς θὰ ἠμπορούσε νὰ χωρέσῃ μόλις διακοσίους ἀνθρώπους, περιελάμβανε τώρα τετρακοσίους. Οἱ δυστυχεῖς αὗτοι, ἐπειδὴ δὲν εἶχον τόπον νὰ ξαπλωθῶν, ἦσαν μαζεμένους, καλουριασμένους, στοιβαγμένους ὁ ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον. Καὶ ὅταν κανένας εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ἐκλωτσοῦσε χωρὶς νὰ θέλῃ τὸ πρόσωπον τοῦ γείτονός του, ἄρχιζε καυχᾶς μεγάλος, ὁ ὁποῖος συχνὰ ἐγενικεύετο καὶ ἐκαταντούσε μάχη σωστή. . .

Ὁ δεσμοφύλαξ ἤνοιξε τὴν καταπακτὴν, καὶ ἀντήχησεν ἡ τυμπανοκρουσία τῆς πρωῒνης προσκλήσεως τῶν αἰχμαλώτων. Μετὰ τούτο τοῖς διενέμετο τὸ καθημερινὸν σιτηρέσιον, καὶ ἦσαν ἐλεύθεροι πλέον ἕως τὸ βράδυ νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν, φθάνει μόνον νὰ μὴ παρέβαινον τὸν ἐκεῖ κάπου τοιχοκολλημένον κανονισμόν.

Ἐκαστος, διὰ νὰ ἐξήσῃ κάπως τὸ ἀνεπαρκές του σιτηρέσιον, προσεπάθει νὰ κερδίσῃ ὀλίγα χρήματα δι' ἐργασίας. Ἄλλοι λοιπὸν ἐπλεον ψάθινα καπέλα ἄλλοι κατασκευάζον ἀγαλμάτια, ραβδία ἢ κουτάκια, ἀπὸ ξύλον ἢ ἀπὸ ἰνδικὰ καρύδια ἄλλοι ἐδίδον μαθήματα εἰς τοὺς δεσμοφυλάκας, — μαθήματα γαλλικῆς, ἀναγνώσεως, γραφῆς, καὶ κάποτε ξιφασίας, χοροῦ καὶ μουσικῆς. Καὶ μετὰ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζαν οὕτω, ἠγόραζαν ἀπὸ τοὺς ἰσπανοὺς πωλητὰς ἄρτον καὶ ἄλλα τρόφιμα, ἢ ἀντήλασσον ἀντ' αὐτῶν τὰ παντοειδῆ τῶν χειροτεχνήματα.

Ὁ Ρογήρος, χάρις εἰς τὴν γενναίω δωρίαν τοῦ λοχαγοῦ του, εἶχε κατὰ μέρος ὀλίγα χρήματα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἠμπούρεσε νὰ συμπληρώσῃ ὅπως δέχεται τὴν τροφήν του καὶ νὰ προμηθευθῇ μιὰν αἰώραν ὑποφερτήν, διὰ νὰ κοιμᾶται. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἂν καὶ χωρὶς νὰ συνεθίσῃ τὴν τυραννικὴν ζωὴν τοῦ κατέργου, τὸ παιδί ἀνέκτησε τὴν φάιδρετητά του. Μετὰ τοὺς καλούς του τρόπους καὶ μετὰ τὰς μικρὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἐπεριθυμοποιεῖτο νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς δυστυχιστέτους ἐκ τῶν δυστυχῶν του συντρόφων, κατέκτησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν γενικὴν συμπάθειαν ἐπὶ τοῦ Ἀργοναύτου. Βλέπων δέ, ὅτι ἡ ζωὴ ἐκεῖ μετὰ καθίστατο μαρτύριον ὁλονὲν φοβερώτερον, καὶ ὅτι ἡ ἀπελπίσια ἀπειλοῦσε νὰ καταβάλῃ τελείως τοὺς οἰκτροὺς αἰχμαλώτους, διὰ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐγκαρδιώσῃ ὀλίγον, συνέλαβε τὸ ἐξῆς μεγαλοφυῆς σχέδιον :

Μίαν ἡμέραν λέγει πρὸς τὸν φίλον τοῦ Βιλλαμπούας.

— Μοῦ διηγήθης ὅτι, ὅταν ἦσουν εἰς τὸ Παρίσι, διασκεδάσας πολὺ εἰς τὰ θέατρα. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἤμπαρῶ νὰ ἡσυχάσω. Ἐγὼ μίαν ἰδέαν... Τί λές καὶ σύ ;

Κάμνουμε ἔδω ἑνα θεατράκι ; Ὑπῆρχον μεγάλας δυσκολίαι : τοῖς ἔλειπον ἡ σκηνή, αἱ σκηνογραφίαι, ὁ ἱματισμός, οἱ ἡθοποιοί, ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ πρὸς παρὰστασιν ἔργον, διότι εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι εἰς τὸ κατέργων δὲν ὑπῆρχε βιβλιοθήκη.

Ἀλλ' ὁ Ρογήρος δὲν ἀπεθαρρύνθη, καὶ κάθε δυσκολία ἐνίκηθη διὰ τῆς θελήσεώς του καὶ τῆς ἐπιμονῆς. Κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ προχείρου μίαν σκηνὴν μετ' ὀλίγας σανίδας, τὰς ὁποίας ἀράδιασεν ἐπάνω εἰς βαρέλια αὐτοσχέδιασεν ἐνδυμασίας μετὰ κουρέλια ἀπὸ στολάς, τὰ ὁποῖα συνήρμωσε εὐφυστάτα ἄφῃς κατὰ μέρος τὰς σκηνογραφίας, παρακάλεσας τοὺς θεατὰς νὰ τὰς φαντάζωνται ἀπλῶς μετὰ τὴν κατάλληλον περιγραφὴν ἐστρατιολόγησε μερικὸς ἡθοποιούς, τοὺς καταλληλοτέρους μετοξὺ τῶν αἰχμαλώτων καὶ ἐπὶ τέλους συνέρραψεν ἐν σκηνικὸν ἔργον ἀπὸ ἀναμνήσεως διαφόρων μελῶν τοῦ θιάσου, τὰς ὁποίας συνεπλήρωσε διὰ τῆς ἰδίας του φαντασίας.

Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν τέλεια βεβαίως ! Ἀλλὰ τὸ κοινὸν οὔτε λεπτὸν ἦτο, οὔτε δύσκολον. Οἱ αὐτοσχέδιοι ἡθοποιοὶ ἔμαθαν τὰ μέρη τῶν μετ' ὀλίγον ἡ ἀυλαία ἀνυψώθη — κατὰ φαντασίαν — καὶ ἤρχισεν ἡ παράστασις τοῦ... Φιλοκτῆτος, μιᾶς τραγωδίας ἡ ὁποία εἶχε παιχθῇ πρό τινος καὶ εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον.

Δύο Πεζοναῦται τῆς Φρουρᾶς ὑπεκρίθησαν τὸν Ὀδυσσεά καὶ τὸν Πύρρον, ἕνας γρاناδιέρους παρρυσιάσθη ὡς Φιλο-

κτῆτης, ὁ δὲ Βιλλαμπούας ἐπαίξε τὸν Ἡρακλέα ὠραιότατα.

Ἡ ἑκτακτος ἐπιτυχία τῆς πρώτης παραστάσεως ἐνεθάρρυνε τὸν θεατρῶνην, μέχρι τοῦ νὰ αναβιβᾷ κατόπιν ὀλόκληρον κωμικὸν μελόδραμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος ὅλοι οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου μουσικοὶ μετὰ τὰ ἐξηθροωμένα καὶ ἡκρωτηριασμένα ὄργανά των. Ἐν τούτοις ἔκαμαν θαύματα ἐφευρετικότητος, καὶ ποτὲ εἰς θέατρον δὲν ἠκούσθη παρόμοιος θρίσμα-βος, ποτὲ δὲν διεγύθη τσαούτη εὐθυμία.

Οἱ αἰχμαλῶται λοιπὸν ἐξεδήλωσαν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Ρογήρον, μετὰ κάθε μέσον καὶ μέγαλον τρόπον. Μετ' ὀλίγον ὁ μικρὸς αὐλητὴς τῶν Πεζοναυτῶν τῆς Φρουρᾶς ἔγινε τὸ μαντεῖον καὶ σχεδὸν ὁ ἀρχηγὸς ὅλων ἐκείνων τῶν δυστυχῶν, οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ τὸν εὐκολύνουν καὶ νὰ τὸν ἀνκουρίζουν, τὸν συνεδουλεύοντο δὲ ἀφελῶς εἰς κάθε δύσκολον περίστασιν τῶν μετὰ τὴν μεγαλητέραν πεποίθησιν.

Μίαν ἡμέραν, ὁ Βιλλαμπούας, ἐν ᾧ ἐπεριπατοῦσε μὲ τὸν Ρογήρον εἰς τὸ κατάστρωμα, ἐστάθη ἑξαφνα καὶ τοῦ εἶπεν : — Εἴσαι εὐχαριστημένος σὺ ἐδῶ μέσα ;

— Ὁχι βέβαια ! ἀπήντησεν ὁ Ρογήρος μειδιῶν κάθε ἄλλο !

— Λοιπὸν, ἔχω τρόπο νὰ μὴ μένουμε περὶ ἐδῶ μέσα. . .

— Ἀληθῶς ;

— Νὰ φύγουμε !

Ὁ Ρογήρος μετὰ κόπον ἐκράτησε τὰ γέλια, διὰ νὰ μὴ πειράξῃ τὸν φίλον τοῦ Βιλλαμπούας, ὑπερήφανον διὰ τὴν ἀνακάλυψίν του, ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐφευρέται, καὶ ἀπήντησε μετὰ ἀξέπαινον σαχρότητα :

— Πραγματικῶς, εἶνε μία θαυμασία ἰδέα ! ἀλλὰ μετὰ τί τρόπον εἴμποροῦμεν νὰ τὴν πραγματοποιήσωμεν ;

— Ἄ, ὅσῳ γι' αὐτὸ ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι, ἐννοία σου. Πρόσεξε μονάχα νὰ μὴν ἐμπιστευθῇς σὲ κανένα, μὰ σὲ κατένενα, τὰ σχέδιά μας. Ὁ καλλίτερος τρόπος

γιὰ νὰ κρατήσῃ κανεὶς ἑνα μυστικόν, εἶνε νὰ μὴ τοῦ πῇ κανενὸς !

— Ἰσχύαζε, θὰ εἶμαι ἄρῳνος ὡς ἰχθὺς ! ἀπήντησεν ὁ Ρογήρος.

— Λοιπὸν, σοὺ ἐπαναλαμβάνω, ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι. Ἄλλοι εἶνε καλοὶ, ἄλλοι εἶνε κακοί.

— Ἄς ἀφῆσωμεν κατὰ μέρος τοὺς κακοὺς, καὶ ἄς ἐμιλήσωμεν τώρα διὰ τοὺς καλοὺς. . .

— Ἄ, ὅχι ! διέκοψεν ὁ Βιλλαμπούας. Βλέπεις λοιπὸν, μικρέ, ποῦ δὲν εἴσαι ἱκανὸς νὰ φθάσῃς εἰς τὸ ὕψος τῆς σκέψεώς μου ; . . . Ὁχι ! Πρῶτα θὰ σου πῶ τοὺς κακοὺς ἰσχυρὰ, διὰ νὰ μὴ τοὺς μεταχειρισθῇς ποτέ.

Ὁ Ρογήρος ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν λογικὴν καὶ δὲν ἀντίειπε τὸ παραμικρόν. Καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐξηκολούθησε, ὠμπεύων ὑπερηφάνως τὴν μακράν του γενειάδα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

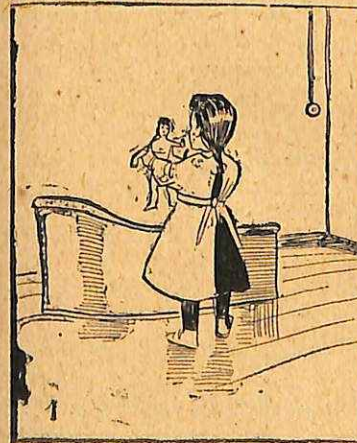
ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑΣ

Ὁ Γιαννάκης σκέπτεται : « Ἄν μοῦ τὴν ἔδιδαν νὰ τὴν φάγω ὅλη ἐγὼ, θὰ εὕρισκν χωρὶς ἄλλο καὶ τὸ νόμισμα ! »

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

— Ἔλα νὰ σου κάμω ἑνα ζεστὸ μάντιο, νὰ καθαρισθῇς, πουλάκι μου χρυσό.

ΦΙΛΟΔΟΞΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Κοιμᾶται καὶ ὀνειρεύεται, ὅτι τόσα πολλὰ χορτάκια τῆς ρίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού, ὥστε κινδυνεύει νὰ πνιγῇ.

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

— Μὴν κλαίς . . . κάθῃς ἀκόμη . . . λιγάνι ἀκόμη . . . δὲν καίει.

ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Πῶς κατήντησαν τὰ παιγνίδια τοῦ Τάκη μετὰ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν. Φρίκη !

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

— Χρὶ, χρὶ, χρὶ . . . πάει ἡ κουκλίτσα μου, ἔλωσε ὅλη ! . . . πάει ! . . .

πολύ καλὰ τὸν ἀδελφόν σου· μοῦ ἔστειλε μάλιστα καί: Ἀσκήσεις! μὰ καί: ἀσκήσεις. Νὰ ἰδοῦμεν, θά του μοιάσῃς;) Ἀμβρακιοῦδα Ἀδραν (Χ. Κ.) Παθαγόραν τὸν Σάμιον (Σ. Φ.) Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος (Ζ. Μ.) Χιονισμένην Ἐλάτην (Γ. Β.) Ποιητὸν Δαίμωνα (Α. Ρ.) Δίονα τοῦ Ἠλίου (αὐτὸ σου ἐδιάλεξα ἔ, σου ἀρέσει; γράψε μου καί... σούτ!) Πηδηκτούλαρ (Ζ. Φ.) καὶ Σκρίπα (Γ. Δ.)

Μικρὰ μυθικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ταλλάξουν: ὁ Τίδος τοῦ Πηλίου μετὰ τὸν Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας — ὁ Παρίμναλος μετὰ τὸν Τρεχαγρενὸπουλον καὶ Ἀντώνιον Ρημέναν ὁ Μικρὸς Κατεργάρας μετὰ τὸν Φάλοταφ — τὸ Νίχ — Νίχ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, Γαληνία τῆς Θάλασσαν, Ἀνθιμένην Ἀμυγδαλιὰν καὶ Ἀστροφεργιάν — ἡ Λιακὴ Μαργαρίτα μετὰ τὸν Χιακὸν Ὀρίζοντα, Μαστίχα τῆς Χίου, Δεικίητον, Ἀνδρεῖον Εὐζώνον καὶ Δυγερινόν. — τὸ Πρόσεχε Καλὰ μετὰ τὴν Ναυτοπούλαρ — ὁ Ναυτοπαις μετὰ τὸν Κεραυνόν, Ὁμίχλην τῆς Ἀργιλίας, Ἀγαρίστην, Ἀστέρτα τοῦ Βέγα καὶ Τελευταίαν Χελιδόνα — ἡ Ἀγαρίστη μετὰ τὴν Καταρίαν, Δέκιον Μῆν, Κόμησον τοῦ Φελήρου καὶ Εὐφρόνην — ὁ Μπάμ-Μπούμ μετὰ τὸν Σαρδανάπαλον, Π. Κουλόρη, Π. Πολιτάκη καὶ Ἀγρονόλον γινώσκον — τὸ Ὁραῖον Τριανταφυλλάκι μετὰ τὸν Στ. Τριανταφυλλόν — τὸ Διαβολάκι μετὰ τὸν Ἡφαίστον — τὸ Ἄνθος τῆς Ἀδῆς μετὰ τὴν Μυλαῖον, Μή μου Ἄπτον, Ποιήτριαν Σαπφὸν, Ροδοστεγαρωμένην Ἀδῆν καὶ Φελήν — ὁ Μενουτιάδης Πάτροκλος μετὰ τὸν Διὰ Πέτερ καὶ Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας — ἡ Πάλλουσα Καρδία μετὰ τὴν Ταπεινὴν Καρδίαν, Καθιρὰν Καρδίαν Καρδίαν Μουσικῆς, Ἑθνικὸν Ἀρχειον καὶ Εὐφρόνην Θάλασσαν — ὁ Ναυαρχος Σάμψων μετὰ τὴν Ἀδραν τοῦ Ὀρφέως, Μίαν Τρελούλαρ, Ἀεροναύτην τῶν Βοσγίων — τὸ Φάσμα τῆς Νυκτὸς μετὰ τὸν Τίδον τῆς Νυκτὸς, Κεραυνόν, Δελφίνα τοῦ Εὐλείνου, Μακρὺν — γυάλιν, Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην καὶ Φιλέλληνα Μικρασιάτην — ἡ Τσουκκίδα τῆς Τερψιθέας, μετὰ τὴν Ζαππίδα, Μπάμ Μπούμ καὶ Σιδηρὸν Πύργον — ὁ Μπάμ — Μπούμ μετὰ τὸν Πάνον Α. Κουλόρη, Βασιλέα τῶν Ὁρέων, Ἀντίο Μαστέλλο, Λάμπρον Παπαγεωργίου καὶ Ἀγρονόλον γινώσκον — τὸ Τσουκκιδὸν Ἀρχιθί μετὰ τὸν Κεραυνόν, Τίδον τῆς Νυκτὸς, Μακρὺν — γυάλιν, Ναυτοπούλαρ, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα καὶ Τσουκκιδόν — ὁ Καφηνεύς μετὰ τὸν Μολυβέριον Στρατιώτην καὶ Ἰππότην Μαντζουράν — ὁ Μικρὸς Διάβολος μετὰ τὴν Νεαρὴν Καλλιτέχνίδα, Μυλέρδον, Νύμφην τοῦ Βορῶ, Κυρατίζονσαν Ὁλιβάσσαν καὶ Ποταμὸν Εὐρώταν — ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα μετὰ τὸν Ἰππότην τῆς Ἑλπεινῆς Μορφῆς. — Ὁ Τίδος τῆς Νυκτὸς μετὰ τὸ Φάσμα τῆς Νυκτὸς — ὁ Ἀρτίφιλος μετὰ τὸ Σκαφιδάκι — τὸ Τί με μέλλει μετὰ τὸν Παναγιώτην Ροῦμπον — ὁ Εὐμετοχλῆς μετὰ τὴν Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἡθοποιὸν Κῆν, Μυλέρδον καὶ Ἀσημένιο Κῶμα — ὁ Ἀπόστολος Καραπαναγιώτης μετὰ τὸ Φάσμα τῆς Νυκτὸς καὶ Τσουκκιδὸν Ἀρχιθί — ὁ Συναγὸς Ἰππότης μετὰ τὸν Ὀρφέα — ὁ Ἑθνικὸς Ἦμος μετὰ τὴν Ἐλπίαν Γέρουζην, Ἰωάννην Γρέν, Πιτ-Πιτ-Πιτ, Ἀντίο Μαστέλλο καὶ Ὁμίχλην τῆς Ἀργιλίας.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της Συναγὸν Ἰππότην ([Ε] διὰ τὴν ὥραιαν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς· τὸ βιβλίον ὑπάρχει καὶ τιμᾶται ὀρ. 1,75.) Ἑθνικὸν Ἦμον ([Ε] διὰ τὴν ὥραιαν σου ἐπιστολὴν ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι·

ὅσα γράφεις, ἂν καὶ τὸν τιμᾶς πάρα πολύ, λέγει, ὑποθέτω δὲ εἶνε αὐτὸς ποῦ ὑποθέτεις) Τσουκκιδὸν τῆς Τερψιθέας, Φιλέρημον Τρυφῶνα (τὰς ἔλαβα καὶ θὰ ἐκλέξω.) Σταθρὸν Ἰωσηφίδην (ὅσα ἐλήφθησαν καὶ ὅλα ἐστάλησαν) Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (πολὺ μοῦ ἤρπασεν ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὁποῖον ἔσπαθῶναι εἶνε πραγματικῶς εὐρύστατος καὶ ὡς βλέπω, ἀποτελεσματικώτατος) Θέλλουσαν (ἐλήφθησαν.) Δούσιον (ἔχεις δίκαιον δι' ὅλα· ἀλλὰ τώρα ἔγιναν!) Ἀστραπὴν (ἂ, ὅχι! εἴμι βεβαία δι' ἐργάζεσθαι καὶ φροντίζεις) Ταπεινὸν Ἰον ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν σου· τί χρῆμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω μερικὰ ἀποσπάσματα!) Μαγνητικὴν Βελόνην (βεβαία τὸ ἴδιο εἶνε.) Δυγερινόν (πολὺ περιεργὸν τὸ ἐπεσιόδιον τῆς ἐπιστολῆς· ἀλλὰ πῶς δύναμαι νὰπαντήσω, ἂρ' οὐδὲν μοι ἐστάλη ὑπὸ τῆς ἰδίας;) Δίκατερίνην Κυτ. Γρέβα, Ἑλληνικὸν Δόσθημα, Ναυτοπούλαρ τῆς Ἀνδρῶν, Λευκὴν Καμέλιαν, Νικητὴν τῆς Δουστερλίτσας (τὰ ψευδώνυμα τῶν ἀδελφῶν σου δεκτὰ, ἀλλὰ νὰ μου γράψουν.) Σμηρνηπούλαρ, Ἀνδρέαν Α. Κοντουριώτην (ἔσ. εἰλα) Ἰτέαν ([Ε] διὰ τὴν ἐπιστολὴν σου, καὶ περὶ μένω τὰς ἀσκήσεις σου) Μαρίας Β. Μωραΐτου (ἔσ. εἰλα) ὁ Ὁδηγός· λέγει περὶ Μικρῶν Μουσικῶν) Τσουκκιδόν (εὐχόμενα περαστὴν εἰς τὴν μητέρα σου) Φίλανθορ (ὁ Ἀνανίας δὲν παρέδεχθη αὐτὴν τὴν παρρησίαν, διότι, λέγει, δὲν εἶνε Γαλλοῦσση ἀλλὰ μόνον Ἑλλην.) Ἀστέρτα τοῦ Βέγα (πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν λύσεων, αὐτὰ δὲν ἔχουν πολλὴν σημασίαν) Τάνταλον, Ἀργῶ, Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας (τὸ τελεσιδίον σου δὲν εἶχε τὸ δεκάλεπον γαμψόστονον) Ἀστερίσσον Νύκτα, Ἰππότην Μαντζουράν (ἔχει καλῶς· ἀλλὰ νὰ μὴ γίνῃ ἄλλη φορὰν) Ἀστροπαυμένην ([Ε] διὰ τὴν τέχνην μετὰ τὴν ὁποίαν ἐξωγράφεις τὸν καπνιστὴν τῆς Μυκτικῆς Εἰκόνας) Τρομάραν (βεβαίωτα καὶ φαντάζομαι πόσον ἐχάρης ὅταν εἶδες τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα σου εἰκονογραφημένον) Μικρὸν Διάβολον ([Ε] πέρσας τὸ συνάχι) Πρωτόπειρον Μέλισσαν, Νικόλαον Δεκαβάλλον, Ροβέρτον Γουισκάρδον, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (ἐλήφθη· τώρα ἀναμένω τὰ του βρχειοῦ τῶν Μ. Μουσικῶν σου διὰ νὰ γίνῃ λόγος καὶ νὰ κινηθῇ ἡ αἰτλα τῶν νέων μου φίλων) Χιονοσκεπὲς Ὅρος (ἐργασία λοιπὸν καὶ ἐπιμέλεια!) Πατριάρχον Κόλπον (πολὺ εὐκολόν τὸ τρίγωνόν σου!) Γλυκύλαρον Ἀνδρόν ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτέραν ἐπιστολὴν σου) Π. Χ. Χρηστίδην (σιωπῇ, νὰ μὴ το ἀκούτῃ ὁ φίλος μας Τρεχαγρενὸπουλος, ποῦ θέλει νὰ του πάρῃ τὸ ψευδώνυμόν του!) Φιλοπάτριδα Ἰάδα (νὰ συγχαρῇς λοιπὸν καὶ τὸν ἐκόν σου, δίδει νὰ, [Ε] ἔχεις ἐν σήμερον διὰ τὴν ἐπιστολὴν σου) Γλυκεῖαν Ἐλπίδα ([Ε] διὰ τὴν καλλιτέχναν καὶ τὴν ἀρέσκην τῆς διηγήσεώς σου· ἡ παραγγελία σου ἐξετέλεσθη) Ἡμερο Γατάκι, Ἄντρον Ν. Κογεβιάν, Ναυαρχον Θεβέραν, Ναυοικῶν ([Ε] φαίνεται δι' ἐν ἐδιόχασες τὸν Ὁδηγόν! πῶς δὲν εἶδες λοιπὸν τί σημαίνουν τὰ Ἑθνη;) Ἀδριάναν Ν. Βλασσόπουλον, Μελομένην Σ. Μουσούρου, Μακεδονικὴν Καρδίαν (μὰ τί εἶγες γίνῃ) Λιακὴν Μαργαρίταν (ἔχω τὴν ἐναντίαν ἰδέαν καὶ σε παρακαλῶ νὰ μὴ πειράξῃς τὸ ὥρτιόν σου ψευδώνυμον) Φιλοθάνατον, Ἀγνήν Φιλίαν, Πῶς τα-περτῆς, Μπάμ Μπούμ (ὅχι) Πάραλον Πέτραν ([Ε] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολὴν σου) Νύμφην τοῦ Βορῶ ([Ε] διὰ τὴν ὥραιαν περιγραφὴν σου) Ἀφράτο Γουρναόπουλον (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ φίλου σου τὸν ὁποῖον μαυτεύω) Μολυβέριον Στρατιώτην, Βίγλαρ ([Ε] πολὺ εὐχαριστῶ δι' ὁ κ. Φαίδων μετὰ τὴν ἐπιστολὴν σου· αὐτὸ ἐγὼ καὶ πληροῦσαι σου εἰς τὸ προσεχές) Ἀντικατεργαὶον Εὐδοκίαν (μετὰ τὴν ὥραιαν μου χαρὴν θὰ σε ἴδω εἰς τὸ Γραφεῖον μετὰ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν σου) Ναυαρχον Θερ-

βέραν. Φωτοβόλον Ἀστρον (χαίω. πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) Τριχημυδὴ Λευκάταν (ἔσ. εἰλα) Γενναίαν Ἑλληνίδι, Ροδοστεγαρωμένην Ἀδραν (ἔσ. εἰλα) Παρνασσόν ([Ε] εὐγὲ! ἂρ' οὐ πέρης δέκα λεπτὰ διὰ κάθε ἄρσις ἀπὸ τὸν παπικὴν, θλ' πῇ δι' ἐπῆρες 6 τοῦ λέχιστον) Μαντζουρ τοῦ Τροφονεῖου κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰανουαρίου ὑπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου

Ο ἄρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των δι' ἀγαπῶμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φοκέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται ὀρ 1

61. Αἶνιγμα.

—Χμ! αἶνιγμα καὶ τοῦτο τοῦ Ἀρχιζιζανίου!
Μὰ τί λοιπὸν ζητεῖται;
—Χά! χά! δὲν θὰ το βρῇτε «Πρόπαντα τὸν [Ν] κίου»

Ἄν δὲν προμηθευθῇτε.
Ἐκεῖ ἡ λύσις ἐστὶ σωστά
Καὶ σίρκα ἔχει καὶ ὁπτα.

62. Στιγματογρῖφος.

Ὁ Διδάσκαλος :

Ὁ Γιαννάκης :

Ὁ Διδάσκαλος :

Ζητεῖται ἂν ἦτο ἐπιμελής ἢ ἀμελής ὁ Γιαννάκης· καὶ διατί;

[Ἡ λύσις ἔχει ὡς ἑξῆς: «Βεβαίως ὁ Γιαννάκης ἦτο ἐπιμελής, διότι τὸ θυματοικὸν τοῦ Διδασκάλου σημαίνει ἀπορίαν· ὅπως δηλαδὴ ὁ Γιαννάκης δὲν ἀπῆλθον εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἐνφ συνήθως ἢ πάντοτε ἀπαντᾷ;» Ἰοῦ τώρα καὶ ἄλλος Στιγματογρῖφος πρὸς λύσιν:]

Κύριος Α :

Κύριος Β :

Κύριος Γ :

Κάποιος ἐκ τῶν τριῶν τούτων κυρίων πάσχει. Ποῖος καὶ ἀπὸ τί;

63—64. Μαγικαὶ Εἰκόνες.

(Λύονται ὅπως καὶ τὰ Κεχυμμένα Ὁνόματα)

1. Ὁ Σοφοκλῆς ἐρωτᾷ τὴν ἀδελφὴν του Εὐτέρπην: «Εἶνε ροδάκινο· ἢ μῆλον αὐτὸ ποῦ τρώγει ἐκεῖνο τὸ παιδάκι ἐκεῖ κάτω; — Οὐτε μῆλον οὐτε ροδάκινον εἶνε, ἀπαντᾷ ἡ Εὐτέρπη, καὶ οὐτε νὰ τρώγῃ φαίνεται. Κάτι ἄλλο κάμνει, ἀλλὰ δὲν διακρίνω καλά.

Καὶ ὅμως δὲν χρειάζεται μεγάλη ὁὐδερκεια, διὰ νὰ το εὖρη κανεῖς.

2. Ὁ Πατέρας ἢ μητέρα καὶ τὰ τρία των τέκνα κάθονται περὶ τῆς τραπέζης. Ὁ πατέρας ἀναγινώσκει ἐφημερίδα, ἡ μητέρα πλέκει, ἡ Μαρίας φιλολογεῖ τὰ μαλλιά της κόκκας της, ὁ Κίμων διαβάζει τὴν Διάπλασιν καὶ τὸ ἄλλο των τέκνων δὲν νύσεται. Ἐν τούτοις εἶνε παρὸν, καὶ κάμνει καὶ αὐτὸ καί.

65. Ἀπροδδόκτον.

Ἐκτὸς τῶν δημοσιευθεσῶν Πνευματικῶν τοῦ Ἀτκήσεων, ὁ Κόδρος ἔστειλε καὶ μίαν ἄλλην, τῶσον ὥραιαν ὥστε ἡ Διάπλασις, πρὸς τὴν συνήθειάν της, τῷ ἔργῳ δὲν θὰ τὴν δημοσιεύσῃ ἴδαν προσεχῶς. Ἐ, λοιπὸν, εἴμπορεῖτε ἀπὸ τώρα νὰ μου εἰπῇτε μετὰ τί ἀριθμὸν θὰ δημοσιευθῇ;

66. Παίγνιον.

Ποῖα φοβάται, ὡς ἐκ τοῦ πνεύματός της, δὲν δύναται νὰ παρρησιάζῃ καθέως;

Πᾶσαι αἱ ἄνω Πνευμ. Ἀτκήσεις ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ ΑΡΧΙΖΙΖΑΝΙΟΥ [ΕΕΕΕΕΕΕΕΕΕ]